

Filantrop

Jak mění bohatí lidé životy kolem sebe a co o nich vědí obdarovaní?

Dokumentární cyklus představí současné české filantropy, různé formy filantropie i způsob jejich vnímání českou veřejností. Cyklus ukazuje, že existují lidé, kteří jsou společensky aktivní, zajímají se o svět kolem sebe a jeho problémy a investují vlastní prostředky do pomoci ostatním. Dokumentární seriál přináší pohled na práci a úsilí některých z nich: manželů Baudišových a Kučerových, Martina Hausenblase, Karla Janečka, Martiny Mazancové, Mathildy Nostitzové, Viliama a Kateřiny Sivekových, Tomáše Slavaty, Petra Sýkory, Sanjiva Suriho, Jana Školníka, Kvida Štěpánka, Adama Walacha a Libora Winklera.

„Povědomí o filantropii není velké, možná i proto, že není příliš zvykem šířit pozitivní zprávy. Tento dokumentární cyklus by se tak z části mohl stát i osvětou, svědectvím o tom, že v Česku existují filantropové a jejich činnost vůbec není zanedbatelná.“

Martina Šantavá, kreativní producentka

„Cyklus jsme začali vymýšlet z pocitu, že atmosféra ve společnosti není dobrá, a proto by bylo fajn udělat něco pozitivního. Chtěli jsme představit osobnosti, které prostě zlepšují klima ve společnosti.“

Dan Tuček, producent

Autoři námětu Jana Počtová a Dan Tuček: Být filantrop je norma a ne žádný elitní klub

Jaké byly úplné počátky projektu?

Dan Tuček: Jana měla vizi točit o lidech, kteří jsou úspěšní, ale poctiví. A já zas byl fascinován dobrodinci. Takže jsme to upravili na osobnosti, které jsou úspěšné, poctivé, ale ještě společnosti něco vracejí. Potom teprve jsme začali uvažovat o formátu, který zvolíme.

Jana Počtová: Formát cyklu je založen na setkání filantropa s obdarovaným. Divák je tak schopen přímo vidět efekt darovaných peněz. Tenhle formát jsme zvolili proto, že jsme si od začátku uvědomovali, že v Česku se moc neodpouští, když je někdo úspěšný a má peníze. Nechtěli jsme tedy dělat „oslavné“ portréty, (i když naši hrdinové by si je jistě i zasloužili) ale přímo ukázat i člověka či instituci, která ony peníze potřebuje.

Poměrně často se říká, že Češi úspěch neodpouští. Máte pocit, že ve srovnání s jinými národy je to pravdivé tvrzení?

Jana Počtová: Určitě. V Čechách má většina lidí pocit, že když má někdo velké peníze, určitě k nim přišel nepoctivě. Ti lidé, kteří zas naopak ty peníze mají, tak se to často bojí dávat najevo. Mají problém například ukázat, že filantropii vůbec dělají. V Americe je běžným standardem, že člověk nebo firma, která má určitý obrat, se filantropii věnuje. Patří to tam ke slušnému vychování a ke slušným mravům.

Česká televize – Tiskové oddělení Kavčí hory, 140 70 Praha 4 T: +420 261 133 312 F: +420 261 218 599

Dan Tuček: Amerika je velice specifická. Ale je pravda, že tam je filantropie známkou úspěchu. V Americe se úspěchem většinou hrdě pyšní, protože jim to přináší další úspěch. U nás je kontext pochopitelně jiný, cyničtější, ale máme zase silnou křesťanskou tradici, která je založena na principu solidarity a milosrdenství.

Nadnárodní společnosti se i u nás poměrně často věnují oblasti CSR, tedy společenské odpovědnosti firem. Nemáte pocit, že se ta situace u nás přece jen zlepšuje?

Jana Počtová: Jsou u nás první vlaštovky, které téma filantropie otevírají. Je tu například Nadace Via, která je naším partnerem a odborným garantem. Pomáhali nám i s hledáním filantropů do našeho cyklu. Nadace Via se jako první neziskovka cíleně věnuje propagaci filantropie. I když nemám zrovna ráda vychvalování První republiky, tak ona tradice mecenášství tam byla silně ukotvena. Tehdy byl mecenáš vzdělaný člověk pocházející z rodiny, kde se bohatství dědilo po generaci a bylo samozřejmostí, že pomocí svých peněz vylepšují své okolí a tím i své jméno. My teď navazujeme na tradici, kterou zničil komunistický režim. Vůbec se ale nezlobím, že to jde pomalu. Je to přirozený proces. Bylo by naivní myslet si, že charakter lidí a mezilidské vztahy lze tak snadno změnit. Mám ale pocit, že jsme na dobré cestě. Firmy si začínají uvědomovat, že filantropie patří k dobrým mravům. V posledních letech se objevilo také mnoho podnikatelů, kteří si uvědomují zodpovědnost za region, ve kterém žijí. Uvědomují si, že pokud oni sami nic neudělají, pak neobstojí žádná jejich stížnost vůči systému a poměrům ve společnosti kolem.

Dan Tuček: Pravdou je, že porevoluční experiment privatizace vytvořil velmi zvláštní sortu majetných lidí a tím u nás ve filantropii došlo k určitému zpoždění. Až mnohem později se k nim přidali ti, kteří k úspěchu přišli prací a štěstím. A teprve tito pozdější – společně se standardy, které mezitím přinesly zahraniční koncerny – začali vytvářet nové klima. Chtějí tu žít a chtějí, aby tu žili i jejich děti, a proto chtějí, aby se zlepšovala společnost a někdy i stát.

Jaký byl klíč výběru u třinácti mecenášů a osob, které pomoc potřebují?

Jana Počtová: Měli jsme několik kritérií. Základní podmínkou bylo, že nesmí existovat jakýkoli náznak toho, že ti lidé k penězům přišli nepoctivým způsobem. Poté jsme hledali osobnosti, jejichž cíle filantropické pomoci jsou různé, abychom vytvořili plastičtější mozaiku různých směrů pomoci. Také jsme chtěli, aby tam byla zastoupena lokální filantropie, protože je skvělé ukázat princip „starání se o své nejbližší okolí“. Věříme, že právě v tom je budoucnost. Řešili jsme i to, aby filantropové pocházeli z různých odvětví.

Dan Tuček: Také jsme je museli vůbec přesvědčit k natáčení, protože jsme za nimi šli s dosud neznámým formátem a narušili jejich soukromí. Oni zažili nejrůznější ataky, takže se buď stydí a nechtějí se chlubit, nebo někteří se dokonce i bojí o své blízké. Medializací riskují nejrůznější problémy.

Jana Počtová: Také jsme samozřejmě hledali i nosné konkrétní příběhy na straně obdarovaného.

Máte natočeno 13 příběhů. Máte pocit, že je něco, co všechny filantropy spojuje?

Dan Tuček: Všichni jsou velmi inteligentní, mají odvahu a jsou odpovědní. Jsou to profesionálové. Ta setkání s nimi byla velmi obohacující a inspirativní.

Jana Počtová: V našem malém rybníčku, v České republice, v Praze, ve filmové branži, je plno Česká televize – Tiskové oddělení Kavčí hory, 140 70 Praha 4 T: +420 261 133 312 F: +420 261 218 599

nepřejícnosti a zášti. Přijde mi, že lidi si u nás hodně závidí a co hlavně - netěší je úspěch druhých. Pro mě bylo osvobozující prožít intenzivní rok s lidmi, kteří jsou nesmírně inteligentní, odvážní, něco dokázali a byli schopni přemýšlet jinak. A právě proto jsou úspěšní.

Jsou u nás oblasti, kde zatím pomoc filantropů chybí?

Jana Počtová: Zjistili jsme, že jsou dvě oblasti, kde filantropové téměř nejsou. Prvním je ekologie. Podle mě si člověk neuvědomuje ony přesahy, jak moc se krajina mění a jak vážné problémy mohou velmi brzy vzniknout. Problémy, které budou mít obrovský vliv na život jedince. Lidé to nevnímají jako akutní a aktuální problém, a proto to příliš neřeší.

Dan Tuček: Abychom byli přesní: ekologičtí filantropové jsou, ale ty částky a rozměry projektů jsou mnohem menší. Péče o člověka je u nás momentálně přednější než péče o krajinu.

Jana Počtová: Druhou oblastí, kde je filantropická činnost v menšině, jsou lidé na okraji společnosti – bezdomovci, HIV pozitivní, lidé vracející se z kriminálu a podobně. Jsou tu samozřejmě charity, protože péče o chudé k tradici různých náboženství patří, ale přímo filantropové se této oblasti moc nevěnují. Mám pocit, že jsme hodně ztratili sentiment nad lidmi, kteří ten boj v současné moderní společnosti nezvládli. Možná proto, že každý z nás k tomu měl občas blízko. Víme, jak těžká dřina je dnes obstát a udržet si určitý standard. Lidé jsou z toho unavení, a tak přirozeně ztrácí i soucit s ostatními. Moc nepomáháme ani ženám, s nimiž se pojí například problematika domácího násilí, či matkám samoživitelkám.

A jaká jsou naopak oblíbená témata českých filantropů?

Jana Počtová: Velmi častými tématy jsou malé děti a dlouhodobě nemocní. Nejsou to moc pozitivní témata. Ale radost mám z toho, že se objevuje čím dál tím víc lokálních filantropů.

Který z těch příběhů Vás nejvíce zasáhl?

Jana Počtová: Nemohu mluvit za všechny díly. Jako režisérka jsem se blíže dostala pouze k šesti postavám. Každý filantrop pro mě byl zajímavý a něčím jiný - Libor Winkler byl skvělý v tom, jak stojí nohama pevně na zemi, jezdí městskou hromadnou dopravou a na dovolenou jezdí do rumunských hor. Karel Janeček je zase velmi poctivý. Dává na svoji filantropii skoro nejvíce peněz ze všech a nemám pocit, že by se tím jakkoliv chlubil. Petr Sýkora má zase neuvěřitelnou vnitřní morálku. V životě má velmi jasný řád, který pro nás umělce je až téměř nepochopitelný. Sanjiv Suri mě zase zaujal, jak věci nechává plynout. Když necháváte věci plynout, přicházejí k vám samy, a když na nich nelpíte, nemrzí vás pak ani jejich ztráta. Adam Walach je zas velký systematik. Rozpravy o náboženství byly pro mě velmi inspirativní i pro vznik celého cyklu, protože solidarita z křesťanství tak trochu vychází. Kvido Štěpánek je zase hrozně vtipný a pracovitý. Pochopila jsem, že bude pracovat až do smrti, je to jeho smysl života. Všichni filantropové byli svým způsobem inspirativní.

Dan Tuček: Je to otázka osobních preferencí a jsem přesvědčený, že stejně jako my ze štábu si každý divák najde alespoň jednoho filantropa, s kterým bytostně souhlasí a věří v podobný ‚vyšší princip‘ a v rámci toho se s ním i protne.

KVIDO ŠTĚPÁNEK

Po absolvování Vysokého učení technického v Brně nastoupil jako konstruktér do státního podniku OEZ Letohrad v Jablonném nad Orlicí. Po privatizaci v roce 1993 se společně koupil jednu její továrnu a stal se jejím ředitelem. Od roku 2008 je jejím jediným majitelem. Coby patriot a hrdý obyvatel Jablonného nad Orlicí přispívá také na opravu zdejších památek – starého hřbitova, andělské sochy či Andělské zahrádky. Věří v pospolitost a solidaritu. Kvido Štěpánek své aktivity saturuje finančně, je ale ochoten přiložit také ruku k dílu a jít lidem příkladem. Je patriotem města Jablonné nad Orlicí, v němž systematicky revitalizuje místní nemocnici, hospice a postižené děti. Na Ukrajinu posílá humanitární konvoje a zvelebují památky ve svém kraji. Mimo to je nesmírně vtipný a pozitivní člověk.

„Filantropové by samozřejmě rádi slyšeli, že jsou anděly. Do toho mají ale většinou ještě daleko. Já se snažím být patronem svého kraje.“

„Měli jsme dva cíle. Zaprvé podat zprávu, že zde existují bohatí, úspěšní lidé, kteří přišli ke svým penězům poctivou a dlouhodobou prací a jsou to zároveň i lidé, kteří jsou odpovědní za prostředí, ve kterém žijí. Cyklus Filantrop ukazuje, že člověk, který je úspěšný a má silné finanční zázemí, nemusí být automaticky pouze zbohatlík léčící si špatné svědomí. Zadruhé jsme chtěli pomoci vytvořit jakýsi klub, kam by lidé s dostatkem financí chtěli patřit. Aby se podpořila touha připojit se. Aby měli filantropové radost, že patří k lidem, kteří pomáhají měnit společnost.“

Jana Počtová, režisérka a autorka námětu

SANJIV SURI

Sanjiv Suri provozuje napříč Prahou několik restaurací a cateringů. Polovinu z výtěžku firmy převádí na filantropické a charitativní účely, což činí ročně několikamilionové částky. Podporuje např. organizaci Unicef, Lékaře bez hranic, Člověka v tísni, Neuron, Dobrého anděla, největší částky ale posílá do Indie, Kambodži nebo Afriky. Rozhoduje se intuitivně, nicméně výstupy velmi racionálně kontroluje.

„Kdyby mi někdo před 25 lety řekl, že budu žít v Praze a tam podnikat, musel bych se kouknout do mapy a hledat, kde se Praha vůbec nachází. Nejvyšší úroveň filantropie je, pokud poskytnete to, co sami potřebujete více než obdarovaný.“

PETR SÝKORA

Petr Sýkora založil v roce 1993 s Janem Černým dodavatelskou firmu na kancelářské potřeby. V roce 2006 společnost prodali americké firmě a založil Dobrého anděla. Neziskovou organizaci, která pomáhá rodinám, které zasáhla rakovina. Ať už jde o rodinu, kde onemocnění postihlo matku, otce nebo některé z dětí, jde vždy o velký zásah do rodinného rozpočtu, jenž má za následek finanční nouzi. Veškeré provozní náklady nadačního fondu Dobrý anděl jsou proto hrazeny ze soukromých peněz jeho zakladatelů. Peníze od Dobrých andělů jsou tedy předány rodinám do poslední koruny. Dobří andělé přesně vědí, komu pomáhají.

„Jeden z impulsů pro založení Dobrého anděla bylo střetnutí se s kloučkem ve stejném věku, jako byli mí synové. Měl nádor na mozku a nakonec bohužel zemřel na zápal plic.“

TOMÁŠ SLAVATA

Tomáš Slavata je vrcholovým sportovcem v terénním triatlonu. Pravidelně se účastní závodů Ironman doma i v zahraničí. V roce 2009 reprezentoval Českou republiku na mistrovství světa v X-Terra na Hawaii. Pod hlavičkou charitativního projektu Slavata Triatlon Tour organizuje besedy a sportovní akce na podporu rozvoje sociálně znevýhodněných dětí. Ročně organizuje více než 70 akcí tohoto druhu. Vedle toho má v péči adoptovaného syna své sestry a jedno romské dítě. Svě práci je zcela oddaný a filantropii bere za poslání.

„Pořádáním sportovních závodů se snažím spojovat děti z dětských domovů i veřejnosti a skrze to ukazovat, že nezáleží na tom, odkud kdo pochází, ale že jsou si na startovní čáře všichni rovni.“

„Natáčení s Tomášem Slavatou bylo velké dobrodružství. Tomáš se intenzivně snaží dávat svému životu smysl, a to právě prostřednictvím své pomoci dětem nejen ze sociálně slabých poměrů. Tomáš nechce k těmto dětem přistupovat jako k bezmocným chudinkám, naopak snaží se je prostřednictvím sportu motivovat a ukázat cestu, jak se svému nelehkému osudu postavit tváří v tvář, stejně jako to kdysi musel udělat on sám. Chtěla bych, aby se náš díl stal pro diváky inspirací, protože každý bez ohledu na své bohatství může svůj život měnit a něco užitečného udělat.“

Theodora Remundová, režisérka

MATHILDA NOSTITZOVÁ

Mathilda Nostitzová vyrůstala na zámku v Plané u Mariánských Lázní. Vzhledem k politické situaci musela ve svých dvanácti letech opustit Československo. V Německu pracovala několik let jako novinářka. Vrátila se v roce 1990 a dnes pobývá částečně zde a částečně v Itálii. Paní Nostitzová je patronkou občanského sdružení Mathilda. Sdružení pomáhá lidem s těžkým zrakovým postižením. Programově se zaměřuje na podporu projektů, které výrazně napomáhají zlepšení kvality života nevidomých, slabozrakých a podobně zdravotně postižených osob.

„Když jsem přišla do Prahy poprvé, začala jsem pracovat pro charitu. Činnost charity ale pojímá tisíce věcí a já jsem chtěla především obdarovávat. Tak jsem si založila vlastní nadaci.“

„Při natáčení jednoho z dílů, který jsem měla tu čest točit pro cyklus Filantrop, jsem byla dojata tím, kolik toho lidé dokáží, když nemyslí jenom na sebe. Mathilda Nostitzová, navzdory svému věku i přestálé těžké nemoci, stále pracuje pro druhé. Pomáhá slepcům a říká, že není nic horšího než nevidět přírodu, barvy, obrazy, nebo jenom cestu, po které kráčí, a proto pomáhá.“

Dagmar Smržová, režisérka

JAN ŠKOLNÍK

Jan Školník se jako pětadvacetiletý mladý muž stal ředitelem broumovské firmy na filtrační a izolační zařízení. V roce 2004 založil za podpory své rodiny Agenturu pro rozvoj Broumovska, do níž postupně zapojil i další menší podnikatele z kraje. Agentura sídlí a mimo jiné též postupně také rekonstruuje unikátní památku benediktýnského kláštera, kterou tak proměňuje v kulturní a společenské centrum přesahující svým významem hranice regionu. V lokální filantropii vidí kultivaci celku.

„Snažím se rozvíjet celé Broumovsko. Nejde jen o klášter, ale především o rozvoj naší komunity a nás samotných.“

„Filantropie není nadávka a filantropie není nemoc. Při natáčení cyklu o stavu současné české filantropie jsme poznali hodně obětavých a nezištných lidí, pro které jsou peníze prostředkem, nikoliv cílem. Seriál o moderních mecenáších je injekcí životodárného optimismu, že peníze mohou přinášet dobro, radost a rozkvět ducha i obce.“

Benjamin Tuček, režisér a dramaturg

MARTIN HAUSENBLAS

Martin Hausenblas je majitelem firmy na výrobu reklamního textilu. Jak sám říká, na prostředí, ve kterém žije, mu velmi záleží a cítí za něj odpovědnost. Proto také založil skupinu I Love Ústí, která monitoruje život v Ústí nad Labem. Vedle toho je jeho hlavní činností podpora studentů nebo absolventů vysokých škol v Ústeckém kraji, kteří se chtějí dál vzdělávat v zahraničí. Pro jejich podporu zřídil Stipendijní fond Renesance. Věří, že dobročinnost zlepšuje karmu.

„Myšlenka se stipendijním fondem Renesance je jednoduchá. Vezmete člověka z toho našeho trochu ‚zasmrádlýho‘ údolíčka a dáte mu možnost se porozhlédnout po světě. Ten se vrátí, jeho myšlení se ale nenávratně mění. Lokální společnost se tím tak kultivuje k lepšímu.“

ADAM WALACH

Adam Walach pochází z česko-polského pomezí, kde spolu se svými dvěma bratry vybudoval jednu z největších firem na volně prodejná léčiva a doplňky stravy ve střední Evropě. Adam je věřící a spolu s manželkou si jasně stanovili cíle filantropické pomoci. Podporují nábožensky zaměřené projekty a aktivně se snaží vybudovat komunitu podobně smýšlejících dárců. Ročně do projektů tohoto druhu dají cca 25 milionů korun. Preferuje systematicčnost.

„Regionu, v němž žiju, vděčím jak za rozvinutí své osobní, tak také duchovní stránky života. Mám k němu proto úctu a snažím se vracet dobro tam, odkud přišlo.“

LIBOR WINKLER

Libor Winkler je předsedou představenstva společnosti poskytující investiční služby a odborníkem na kapitálové trhy, který svou profesní dráhu zahájil jako vědecký pracovník. V roce 2013 se stal mecenášem Nadačního fondu Neuron na podporu vědy. Ze svých soukromých zdrojů dlouhodobě podporuje mimo vědu také rozvoj českého umění.

„K tomu, co nyní dělám, mě přivedla kupónová privatizace. Koupil jsem si tehdy asi za 1000 korun kuponovou knížku a začal jsem si hrát na kapitalistu. Skrze to jsem se postupně dostal k řemeslu, které dělám nyní. Na umění obecně je zajímavé, že skutečně společnost kultivuje.“

KUČEROVI a BAUDIŠOVI

Pavel Baudiš a Eduard Kučera se stali špičkami v oblasti poskytování antivirových softwarů. Filantropii systematizovali založením Nadačního fondu AVAST, který spravují jejich manželky, Jarmila Baudišová a Milada Kučerová. Hlavním posláním fondu je podpora péče o umírající. Pod rukama jim projde více než 1000 žádostí ročně a řadí se mezi nejštedřejší dárce v republice tohoto druhu. Jejich hlavní vlajkovou lodí je program Spolu až do konce, který se zaměřuje na rozvoj paliativní péče. Na nejrůznější filantropické aktivity rozdělují až 75 miliónů korun za rok. Věří, že nejlépe investované peníze jsou ty na pomoc druhým.

„Z výnosů firmy jsme se snažili každoročně věnovat část na charitativní účely. Jednalo se ale o jednorázovou a nekonceptní akci. Proto jsme založili nadační fond.“

„Nejzásadnějším zjištěním pro mne byl fakt, že filantropie není jen o penězích. Člověk, který se rozhodne pomáhat, musí darovat svůj čas, zkušenost i kousek své duše. A připravit se na to, že se bude setkávat s nelehkými osudy, které se mu ne vždy podaří vyřešit. A taky, že filantropy bychom měli být tak trochu všichni z nás.“

Kateřina Hálová, režisérka

MARTINA MAZANCOVÁ

Martina Mazancová je členkou Nadačního fondu Kousek po kousku, který vznikl při rodinné firmě, která vyrábí součástky do dopravních prostředků. Každoročně podporuje kolem čtyřiceti projektů v okolí Fulneka, jež vybírá rodinná rada. Podporuje projekty z oblasti kultury, životního prostředí, vzdělávání, vědy i výzkumu, sportu, atd. Odjakživa inklinovala k pomoci druhým.

„Název Nadačního fondu Kousek po kousku zcela odpovídá jeho myšlence. Každou darovanou částkou jste blíže k realizaci projektu.“

„Setkání a natáčení s rodinou Mazancových ve Fulneku bylo přínosné nejenom z hlediska poznání jejich nadačního fondu, Nového Jičína a okolí a obyvatel Novojičínska. Přínosné bylo i v rovině osobní, přátelské. Doufám, že právě tato přátelská atmosféra se otiskla ve výsledném dokumentu.“

Rozálie Kohoutová, režisérka

KATEŘINA a VILIAM SIVEKOVI

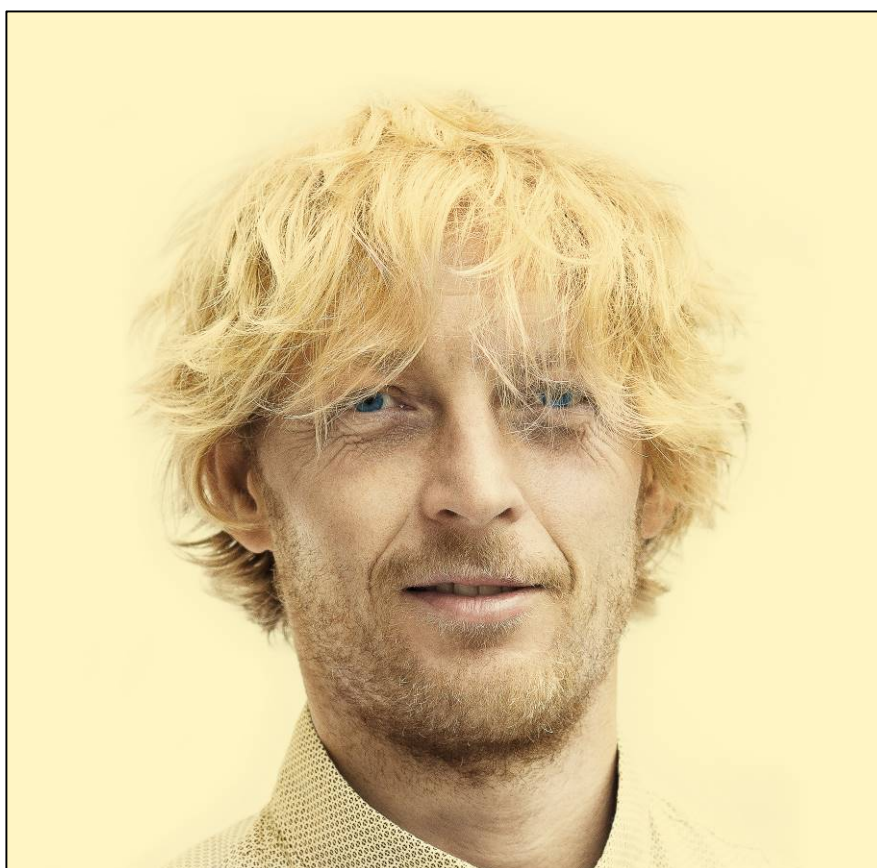
Podnikatel Viliam Sivek vybudoval největší síť českých hotelů, kterou v roce 2010 částečně rozprodal. Spolu se svou manželkou Kateřinou založili terapeutické centrum Modré dveře, které ve Středočeském kraji pomáhá lidem s nejrůznějšími psychickými problémy. K tomuto účelu opravili dům za 25 milionů korun, v němž provozují mimo jiné i kavárnu, která z centra dělá prostor pro přirozené setkávání zdravých s nemocnými. Centrum má vynikající pověst, řídí ho Kateřina Siveková a zaměstnává 18 terapeutů, kteří se ročně postarají o 600 pacientů.

"Za filantropa se nepovažuju. To je spíše moje paní Kateřina. Já jsem jenom přesvědčený, že život není o tom, kdo má více peněz".

KAREL JANEČEK

Matematik vlastní společnost, která se zabývá burzovními transakcemi. Firma je největším obchodníkem na londýnské derivátové burze a v roce 2004 byla jmenována oficiálním tvůrcem trhu. Zároveň je jedna ze tří největších obchodníků na chicagské CME Group. Janeček je mediálně nejviditelnější, neboť se chopil tématu korupce, řeší systém prezidentské volby, podporuje jednotlivé spolky bojující za zkvalitnění společnosti jako např. Rekonstrukce státu atd. Věří, že naše společnost potřebuje pozitivní energii.

„Od své puberty jsem si říkal, že pro nezávislost a svobodu je důležité si peníze vydělat a potom realizovat projekty, kterým věřím.“

autorka námětu: Jana Počtová

režie: Jana Počtová, Dagmar Smržová, Theodora Remundová, Kateřina Hálová, Rozálie Kohoutová, Benjamin Tuček

dramaturgie: Petr Buchta, Benjamin Tuček

střih: David Mencl, Lucie Haladová, Krasimira Velitchková, Šimon Hájek, Jakub Hejna, Michal Dvořák

produkce: Petra Zelinková, Markéta Sedláčková, Martina Stránská, Josef Hejný, Marie Zichová, Jakub Zeman

koproducent: Golden Dawn s.r.o. – Daniel Tuček

výkonný producent: Roman Blaas

kreativní producentka: Martina Šantavá

Kontakt pro média

Daniel Maršalík

Tel.: (+420) 261 137 521

Mob.: (+420) 606 464 922

daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cz